

Obsah

Kronika

Družinová výprava	3
Zimní puťák	4
Z Alfíší kroniky	10
Velikonoční putování	11
Sněm oblasti	16
Druhá jarní voda	18
Bedna 2004	21
Orienták	22

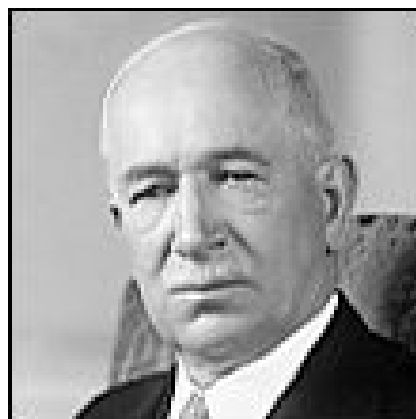
NášUP

Vědecký koutek	23

Informace k táboru

Přihlášky na tábor a táborová karta jsou k dispozici buď na www.vysehrad.org, nebo v klubovně. Prosíme o jejich odevzdání co nejrychleji a to nejpozději do 31.5.2004. Pokud chcete platit poplatek za tábor na účet (což doporučujeme), učiňte tak, aby k nám vaše platba dorazila nejpozději k 31.5. (je třeba zaplatit minimálně 3 dny předem). Po tomto datu je možné platit pouze v hotovosti. Pro rodiče nováčků a těch, kteří se chtějí dozvědět něco k táboru je určena "rodičovská schůzka", která se bude konat dne 15.6. od 19 hodin v klubovně (Rejskova 13, Praha 2). Na letošní tábor bude třeba „táborový obleček“, což je vlastně starořecký chitón. Ten se skládá z

Proč čtu ŠUP

Edvard Beneš

„Jedině v ŠUPu se dozvím,
jak se mám zasloužit o stát.“

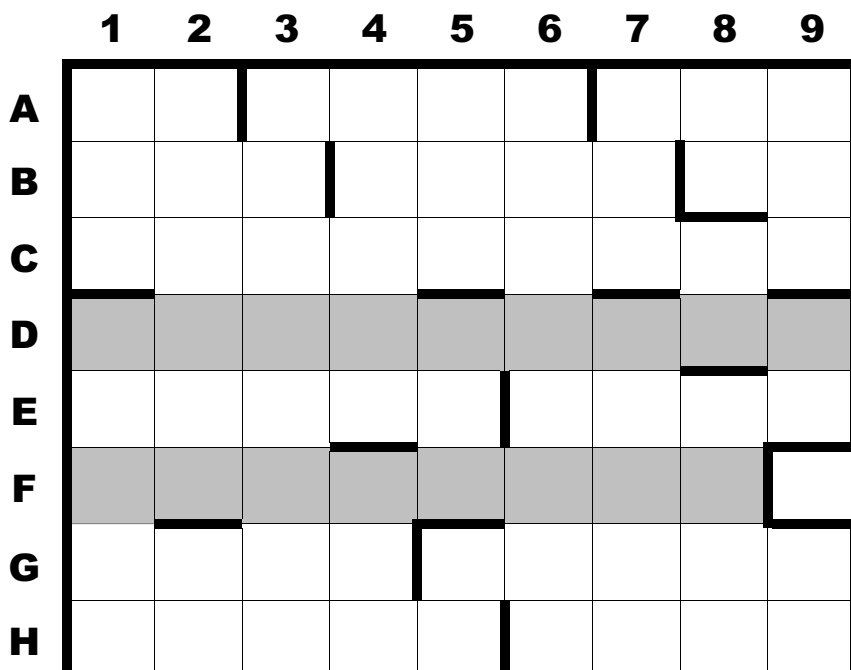
pruhu látky, který se spíná na rameni a v pase je přepásán páskem. Pro lepší představu uvádíme schematické nákresy na www.vysehrad.org, nebo jsou k mání v klubovně.

Křížovka

A: primát / stát v USA / bývalá sovětská vesmírná stanice – **B:** germánský hrdina / kdysi (nářečně) / karetní výraz – **C:** pokropit vodou – **D:** 1. část tajenky – **E:** svetr / maďarsky „stűj“ – **F:** 2. část tajenky – **G:** německy „jedna“ / mazadla – **H:** světelné reklamy / francouzsky „střecha“.

1: otázka při sázce / letní měsíc – **2:** kaprovitá ryba / zkratka Internet Exploreru – **3:** odstaveno (expr.) – **4:** velmi teplá / vidina – **5:** anglická délková míra / slovensky „jako“ / osobní zájmeno – **6:** nepodléhat – **7:** maďarská železniční společnost / horské jezero – **8:** evropan / latinská dvojhláska / úskoky – **9:** pysk / iniciály včelaře Jarkovského / anglicky „to“.

pomůcka: sj, cid, állj

Ahalbert

Družinová výprava do Solvayových lomů

14. února 2004

Sešli jsme se v sobotu na Smíchovském nádraží. Protože bylo málo Kahanů, jeli jsme s Alfíši a kupodivu i se (Š)patníky. Motoráčkem jsme dojeli do Vráže u Berouna. Vyrázili jsme po modré značce, až jsme došli do městečka, které se jmenuje Sv. Jan pod skalou. Navštívili jsme pramen sv. Ivana (voda z něj se dříve stáčela do láhví a byla prodávána jako minerální voda „Ivanka“). Pramen se jmenuje po poustevníkovi Ivanovi, který zde údajně žil v jeskyni 42 let asi před tisíci lety. Poté jsme po naučné stezce šli na vyhlídku s křížem. Byl z ní pěkný výhled. Poté jsme se rozešli se (Š)patníky a šli dál jen s Alfíši. Než jsme dorazili k bývalému lomu, zkoušeli jsme na starých kolejích přehodit výhybku. Šli jsme dál po kolejích, až jsme dorazili k muzeu, které bylo v tom lomu (muzeum založila společnost BARBORA). Tam jsme se znovu sešli se (Š)patníky. Toto muzeum nás seznamovalo, jak se dříve těžil vápenec. Prošli jsme muzeum s průvodcem, který nám podal výklad o vystavených exponátech. Zaujal mne například vozík s korbou,

kteřý mohl nejen jezdit po kolejích, ale také fungovat jako nákladní lanovka. Také tam byly staré fotografie lomu (když

se ještě těžilo) a také fotografie netopýrů, kteří sídlí ve starých štolách. Částí muzea je také kousek štoly, kde návštěvníky vozí důlní vláček. Ale tam jsme nebyli, neboť je to přístupné jen v létě. Místo toho jsme se od muzea svezli kousek lomovou mašinkou, která vozila dělníky do lomu. Protože jsme si to přáli, mohli jsme se svézt mašinkou zase zpátky. V lomu jsem také zahlédl korbu vozíku, která byla plná vody a na hladině plaval led. Zpátky od muzea jsme šli zase pěšky lesem, až jsme došli k altánku. Tam jsme se naobědvali. Vavřík měl pirožky a každý mu je bral. Pak se od nás (Š)patníci zase oddělili. Došli jsme do Srb-ska, nasedli na vlak a odjeli na Smíchovské nádraží. Tam jsme udělali kolečko a rozešli se domů.

Jirka

Zimní put'ák

20. – 24. března 2004

Zima se chýlí ke konci, jaro je skoro tady a jako už tradičně nastal čas zimní výpravy. Vzhledem k příznivé lavinové prognóze bylo tentokrát možno vyrazit do východní části Nízkých Tater (Kráľova hoľ'a-Čertovica), navázat na predloňskou úspěšnou výpravu do části západní (Donovaly-Čertovica) a dokončit tak přechod celého hřebene tohoto slovenského pohorí.

Sešli jsme se na Hlavním nádraží v hojném počtu 12ti osob - Kule, Tatouch, Horác, Alfons, Plác, Jírovec, Turbo, Vrápenec, Chechta a nezvykle 3 účastnice - Jana, Magda a junácká návštěva IQ [íkvé]. Maďal tentokrát ze studijních důvodů chybí a Sova se vymluvil na návštěvu zubaře. Kule kupuje ještě lehátka, jedeme pátečním Vi-horlatem. IQ lístek nejdříve neměla vůbec, na poslední chvíli si ho koupila, avšak na

jiný vlak než jedeme my ostatní. Děžurnyj ve vagónu z toho byl sice lehce zmaten, ale nakonec v tom nevidí problém. Místenky jsou podivně roztroušeny po vlaku, takže losujeme, kdo půjde spát sám do sousedního vagónu a do vedlejšího kupé. Majitelé a v tuto chvíli nositelé drahé fotografické techniky se na základě dřívějších zkušeností odmítají losování zúčastnit, což je většinou přijato s pochopením. Prohrává Turbo a Jírovec, nicméně spát vedle nakonec stejně odchází Alfons.

Noc uběhla bez větších incidentů, takže v půl šesté jsme v Popradu. Snídáme a vybíráme peníze z bankomatu. Asi za hodinu odjíždíme busem do Liptovské Tepličky (nadmořská výška cca 900m), odkud už půjdeme po svých. Je vlhko, mlhavo, oblačno až zataženo, ale z busu vidíme Kráľovu hoľ'u. Vysoké Tatry jsou schovány v mracích a sněhu je zatím taky málo, ještě že jsme si nevzali ty skialpy. Jindy oblíbené

Pohled na Vysoké Tatry od Smrečinského sedla

dospívání po cestě se nekonalo, protože jsme v této zásadní otázce nedosáhli společného konsensu. Po kratší zastávce na okraji lesa vyrážíme směr Smrečianske sedlo (1442m).

Cesta je spíš rozbahněná, sníh mokrá, na žádné opalování a povalování to rozhodně nebude. Bodnul by nějaký útulný seník nebo tak něco. K polednímu nalézáme opuštěnou luxusní ovčárnu plnou sena. Část naší výpravy (Jírovec, Jana, Horác, Turbo, Magda, IQ) má však zřejmě pocit, že se musí spěchat a jde dál na sedlo. Pohodověji naladěni členové se usazují v ovčárně, několik hodin pospávají a vyhýbají se tak dešťové přehánce. Plně posílnění a osvěžení pak dorážejí do Smrečianského sedla, kde se ostatní mezitím již utábořili. Mokrá sníh cestou některým promočil boty, takže rozděláváme oheň. Jako velmi efektivní se ukazuje metoda sušení bot, se kterou nás seznamuje Tatouch - nahřát si co to jde nohu v ponožce nad plameny a pak ji se zasyčením strčit do mokré boty. Pokud to vydrží ponožky, tak to funguje báječně. Doporučujeme však spíše přírodní materiály - rozšiřující se díry si zpravidla všimnou až okolo sedící kamarádi, což může potvrdit Magda. Kvalitně využití (narozdíl od Kuleho falešného „uzeného“) postupně jdeme na kutě. V noci je větrno, což oceňují zejména Turbo s Horácem, jejichž stan má rozbitý zip.

Probouzíme do slunečného rána, nálada je výborná. Lehce oděni vyrážíme směr Král'ova hoľa (1948m) - nejvyšší to vrchol naší výpravy. Bez sněžnic už to dál moc nejde, testujeme také nový červený model s ostrými drapáky - sněžnice sice trochu šmajdají, ale zakusují se spolehlivě. Roztroušení stoupáme po lesnatém hřebeni, pochodující na předních pozicích však ztrácejí značku a svádějí tak zbytek skupiny na scestí. Po menším obchvatu se opět na značku napojujeme. Vrchol Král'ovy hole je schovaný v mraku a vítr sílí. Kule se snaží prosadit oběd v celkem pěkném

*Hromadný start do mlhy
(Král'ova Hoľa, 1948m)*

sedýlku, kde ani moc nefouká a místy jsou ostrůvky suché trávy, nicméně se s touto myšlenkou neprosazuje. Nakonec obědváme v dalším sedle - sice na dohled od KH, kde ale fouká jak na vidrholci. Pozorujeme skialpinistu ve žlabu na KH. Počasí se rychle kazí. Vedou se první debaty o tom, kde budeme dnes spát. Návrhy jsou v zásadě 3. Spát u vodopádu pod KH nebo ve vysílači na KH nebo jít dál, kterýžto návrh otázku místa spaní myslím moc neřešil.

Aniž bychom se nějak definitivně rozhodli, pokračujeme směrem na vrchol. Začíná trochu pršet a fouká pořád víc. Ve vysílači je sice podle Horáce místo tak pro 6 lidí, ale myšlenka spát v mokru ve stanech u vodopádu nikoho moc neláká, takže jdeme dál. Jak postupujeme nahoru, viditelnost se zhoršuje, skupina se roztahuje po celé trase, tyče jsou vidět tak akorát. V horní čtvrtině hory kříží značka asfaltku vedoucí na vrchol, je už slyšet hučení větru okolo stožáru vysílače, ale pořád není nic vidět. Po chvíli se z mlhy vynořuje podivný objekt, ze kterého bezcílně trčí kamsi do prostoru dvě tyče, jak se posléze ukazuje, je to betonová patka, ve které jsou ukotvena lana držící vysílač - ten ale pořád není vidět. Potkávám Alfonse s Jírovcem, tváří se vesele a jdou zřejmě pomoci ostatním s bařohy. Za patkou se do člověka vítr opírá tak mocně, že se musí jít s náklonem proti větru asi tak 40 stupňů.

První krátká zastávka na kraji lesa nad Liptovskou Tepličkou

Vchod do objektu vysílače je na návětrné straně a na rovince před vchodem to s člověkem pěkně mává. Konečně držím kliku od dveří, otevírají se však ven, takže je potřeba pořádně škusnout, aby se daly proti větru otevřít. Místnůstka je opravdu malá, 12 lidí se tam naležato v jedné vrstvě určitě nevejde, ale to v tuhle chvíli, vzhledem k tomu jak je venku, neřešíme. Vracím se pro Magdu, která šla kousek za mnou, a nacházím jí klečící pod nápořem větru kousek od sloupu vysílače, vypadá to, že mě moc ráda vidí a společně dorážíme do „předsínky“. Časem přicházejí další členové a místnůstka se plní mokřými lidmi a baňohy. Alfons iniciativně zvoní na obsluhu vysílače. Ozývá se podle hlasu rozespálý chlapík, „...akožečoje?!“, absence ochoty v jeho hlase je přímo hmatatelná, ale ven nás snad nevyhodí (hlavně bychom se ani vyhodit nenechali ;o) Alfons mu vysvětluje, že se do předsínky nevejdeme a jestli by nás nemohl jako pustit dovnitř. Chlapík nám po chvílce

napětí otevírá bzučákem vedlejší místnůstku, která je asi tak stejně velká jako předsínka, ale takhle už se v pohodě vejdem. Alfons se ještě ptá na vodu a je nám řečeno, že je tu konev - až posléze zjišťujeme, že je prázdná. Hlavně ale že jsme uvnitř v suchu a teple, pokračovat dál v tomhle nečase by bylo poněkud náročné.

Postupně se ubydlujeme, na prosklenou stěnu zvenku buší vítr, do konve nabíráme vodu z louže, vaříme první čaj a začíná nám být báječně. S pocitem komfortu ale přichází první nutkání jít na záchod. Kule se za všeobecného veselí zkouší přimět obsluhu vysílače k tomu, aby nás pustili na záchod (podle Alfonsí informace prý dokonce s vyhřívaným prkýnkem), na což chlapík odpovídá, že máme jít za barák. Co se dá dělat, první nešťastníci vyrážejí ven do zimy a větru. Některým činí vyměšování za těchto podmínek jisté potíže, ale nakonec to přece jen nějak jde. Alfons přivazuje k zábradlí kus lana, aby se vyměšující mohli přidržet a nebyli odváti pryč. Postupně některým členům i členkám výpravy otrne tak, že se vyrážejí ven umýt do louže, na které vítr vytváří celkem slušné vlny. Vaříče spokojeně hučí a zanedlouho jsme všichni po večeri a ukládáme se k spánku.

Ráno si Vrápenec stěžuje na zápach z pytle odpadků, vedle kterého spal, ostatní si stěžují na Vrápence, že se hýbe a zápach se tak šíří i k nim. Počasí nevypadá o moc lépe než v noci, ale fouká o hodně méně, navíc se ochladilo - koupací louže pěkně zamrzla, vaříme tedy ze sněhu. Dnešní cíl je útulňa pod Andrejcovou. Ne všem se podařilo dostatečně usušit boty a tak se ujímá metoda podle Alfonse prý užívaná i polárníky - igeliťáky do bot.

Poměrně brzy se vydáváme na cestu, Kule natáčí hromadný start. Hřeben je v těchto místech široký a travnatý, sem tam jsou plochy zmrzlého sněhu. Zanedlouho sestupujeme do sedýlka, trochu se roztahují mraky a částečně vidíme Vysoké Tatry. Dáváme si obědovou pauzu. Pod Orlovou

potkáváme osamělého poutníka a v zasněženém sedýlku trénujeme brzdění při pádu ve svahu a kloužeme se na igelitech a lopkách. Ukazuje se i trochu slunce. Zjišťuji, že jsem asi na místě oběda zapomněl chleba, vracím se tedy zpátky. Když už jsem asi v polovině kopce, zbytek výpravy něco huláká a mává na mě. Nerozumím ani slovo, ale naštěstí nevidím zas tak špatně, takže rozeznám Jírovce, jak mává igelitkou, podobnou té mojí s chlebem. Jírovec mi chleba normálně nevědomky šlohnul. Spěchavci opět spěchají napřed. Na vrcholu Bartková, kde se údajně scházejí jacísi Bartkové, se tak nemohou zúčastnit vztyčení monumentálního monolitu. Původně Alfons vybral ještě monumentálnější kámen, ale ten se nám nepodařilo vztyčit. Jsou krásně vidět celé Západní a Vysoké Tatry. Cestou s kopce do Ždiarského sedla (1473m) trénujeme elfí schopnosti chůze po sněhu. Vždycky, když už to vypadá, že jsem jako Legolas, tak se propadám až po ...no asi radši po horní část stehna.

Do útulny pro Andrejcovou přicházíme něco po páté. V boudě není žádné dřevo a tak se vydáváme do lesa. Brzy nalézáme ideální objekt - suchý zlomený smrk, který uvíznul v jiném zdravém smrku. Alfons šplhá na zdravý strom a snaží se odřezat zaklesnuté větve, já s Plácem se zase snažíme shodit vršek stromu ze zbytku kmene v místě, kde se zlomil. Společným úsilím se nám to nakonec podaří a zásobujeme útulnu dřevem na několik dní. Užíváme si západu slunce. Jak padne tma, jsou vidět planety sluneční soustavy - Venuše, Jupiter, Saturn a Mars. Kule s Plácem se přejíždají brkaše s uzemým. Na stropě tu přezimuje spousta motýlů, kteří nás nahore na palandě lechtají svými křídly. Kule má pocit, že se u stropu otrávíme plyny z kamen, takže se větrá. V noci nejvíc chrápe Horác, ale Tatouch v tomto směru taky nezůstává pozadu.

Ráno svítí slunce, některé osoby, co vaří na stole prudí osoby sedící na lavici u stolu, že

*Siesta během výstupu na Smrečinské sedlo.
Zleva Turbo, Vrápeneč, Magda, Plác, Jírovec a Alfons.*

hubeným okýnkem, na druhou stranu by ale vařící osoby taky mohli vařit venku, že jo? Dnes nás čeká Velká Vápenica (1691m), klesání na Priehybu (1190m) a opět výstup na hřeben, spát bychom chtěli v sedle pod Homolkou (1660m). Sešup na Priehybu opravdu stojí za to, kloužeme se zvesela dolů, na Priehybe stavíme s Alfonsem slavobránu před dalším výstupem. Objevují se separatistické tendence, jejichž propagátoři chtějí opustit hlavní hřeben u Velkého boku a sejít z hor dolinou. Na kopci nad Priehybou (Kolesárová 1508m) vaříme polívku a čaj, definitivně se zatahuje a začíná sněžit. Polemizujeme o tom, že někde v blízkosti se nachází chaloupka, kterou ale nikdo nikdy vlastně nenašel. Horác se neúspěšně snaží prosadit, aby se šlo spát do této chalupy, argumentem že „... ta chalupa nemá rozbitej zip...“ jako jejich stan.

Postupujeme dál, cestou sněží víc a víc, sněžnice se nám jenom kmitají. V sedle pod Homolkou hlasujeme, jestli zde zůstat

na noc nebo jít ještě kousek dál, hlasování dopadlo ve prospěch bivakování. Kopeme zákopy pro stany, mezitím se docela rozpršelo, ve stanu máme dost humidno. IQ vysvětluje mně s Alfonsem historii Foglarova oddílu, kteréhož je členkou. Dozvídáme se také několik historek z jejího osobního života, mezitím Alfons uvařil jakýsi eintopf a dáváme si do nosu. Před spaním předčítám článek o Emerichu Rathovi, všestranném „rakousko-uherském“ sportovci, jehož portrét doufám brzy přinese i ŠUP. Tento vynikající sportsmen mimo jiné vyhrál chodecký závod Liberec - Ústí nad Labem (108 km) v čase 12,5 hod, zachraňoval Bohumila Hanče na Zlatém návrší a byl propagátorem lyžování na Broumovsku. Skoro celou noc prší.

Ráno kupodivu ani moc neprší, balíme ten „mokrej humus“, čeká nás poslední den putování, Jana nabízí svojí mokrou bundu, ale nikdo jí nechce. Skupina se definitivně rozpadá na dvě části: Horác, Tatouch,

Turistická útulňa pod vrchem Andrejcová

Turbo a Vrápenec se rozhodli sestoupit dolinou pod Velkým bokem a jejich osud od této chvíle zůstává neznámý. Ostatní pokračují k původním cíli - sedlu Čertovica (1238m). K jedenácté hodině se zase rozpršelo, postupujeme lesem úboční cestou, po čase už se nedá hovořit o tepelném komfortu, v botách nám čvachtá a ani igelíčky už nefungují. Na cestě nalézáme medvědí stopy různého stáří, nejprve míří proti nám a potom nějaké vedou i ve směru naší cesty. Shodujeme se na tom, že se jedná určitě o medvědí rajón, a sedá na nás mírná nervozita, na sněžnicích bychom mu asi moc daleko neutekli.

Konečně se dopraváváme na Ramžovou, kde je velice útulná útulňa Ramža (cca 1260m), dokonce se zásobou naštipaného dřeva. Kule neváhá ani chvíli, zapaluje v kamnech a připravuje propriety na topinky. Jana, Jírovec a IQ se nemohou s delším zdržením smířit a po chvíli zoufale odcházejí, že prý radši budou sedět dole než „...aby to pak nestihli“. Statečně s námi zůstává Magda. Kamna zanedlouho začínají sálat a tak si to užíváme, sušíme si promočené svršky a Alfons i spodky. Magda si propaluje další ponožku. Ve tři hodiny se neochotně vydáváme na cestu a necháváme za sebou nejhezčí útulňu, co jsme zatím na výpravě potkali. Autobus jede kolem šesté hodiny, takže s sebou musíme trochu hodit. Svižným tempem dosahujeme sedla Čertovica ve stejném čase jako udává rozcestník, což považujeme za slušný „sportovní“ výkon. Vzájemně si gratulujeme k úspěšnému dosažení cíle. V místní restauraci se stíháme akorát převléci a jede nám autobus do Štrby. Jírovec a jeho squaw už tu nejsou. Nechali nám akorát neverbální vzkaz v podobě zapomenutých Janiných hůlek opřených u bufetu, ale těch jsme si naneštěstí nevšimli, budiž jim tedy země lehká.

Autobus do Štrby je zvláštní, protože má na sedadlech bezpečnostní pásy. Cesta utíká jako voda, máme radost, že to máme

Horác fotí

všechno za sebou. Stejně jako předloni se ve Štrbě jdeme umýt na záchodky. Zrovna, když je Alfons jenom v trenýrkách a Kule do půl těla (tj. má obnaženou pouze horní polovinu), někdo klepe na dveře. V domnění, že se jedná o Pláce otevíráme. K našemu překvapení se jednalo o mladou ženu, která o něco méně překvapeně než my nakráčela do naší improvizované koupelny. Nenecháváme se ale odradit a pokračujeme v očištění alespoň nohou. Bohužel je zde jenom jedno malé umyvadlo, takže když si slečna chce potom umýt ruce, zrovna je v umyvadle něčí noha. Naštěstí to přechází pouze lehce pobaveným úsměvem. Dokonáváme očištění a už se těšíme na tradiční zakončení akce - halušky v místní nádražce. Je to celkem legrace, protože záhy zjistíme, že ona slečna ze záchodků je místní servírkou, nicméně na kvalitě halušek se záchodková příhoda nijak negativně neprojevila.

Kolem osmé hodiny nastupujeme do rychlíku Cassovia, zbytek výpravy přistupuje v Liptovském Mikuláši. Horác nám vypráví, že taky sledovali medvědí stopy. Cestou zpátky se nic významného nestalo a ve čtvrt na šest dorážíme na Hlavák.

Zapsal Chechta

Z Alfíší kroniky

První jarní voda – Lužnice

30. dubna – 2. května 2004

V pátek jsme vyjeli z Hlavního nádraží. Vlakem jsme jeli do Veselí nad Lužnicí a pak jsme přesešli na vlak do Majdaleny. Spali jsme v lese. Když všichni vstali, tak jsme se nalodili a vyjeli. Do oběda jsem jel s Alfem. Bylo docela hezké počasí. Po obědě jsem jel s Krupem. To už začalo pršet. Když jsme byli u veliké klády, tak se Kule cvakl. Večer hodně pršelo. Dojeli jsme na velikou louku a tam jsme se ustanovili. Po večeri jsme ještě něco dělali a pak se šlo spát. Ráno jsme se nasnídali a vyjeli. Celý den se toho moc nedělo, kromě toho, že se Hroch cvakl na jezu. Dojeli jsme do Veselí a odtud jsme jeli vlakem do Prahy.

Zúčastnili se (z Alfíšů): Alf, Taška, Myšák a já, Honzín.

Honzín

P.S.: Honza 1. dostal přezdívku Taška

Ptáčkový kec

24. března 2004

Dne 24.3. (v pátek) byl kec ptáčkový. Mimořádně se nehrálo na jednotlivce, nýbrž jen na družiny. Kecové výsledky byly úplně „hogo fogo“, ale výsledky se dozvíte až na konci mého zápisu. Na začátku kecu jsme měli odhadnout, jak dlouho bude trvat datlovi, než sleze ze stromu, já jsem napsal 40 sekund. Pak se rozdaly prac. listy a my (Alfíši) jsme si postupně rozdali práci. Měli jsme rozluštit 1. sloku básničky. Na 4. papíře osmisměrky byla chyba. Alfons nám trochu pomáhal při luštění. Na konci kecu se strhla papírová válka mezi Alfíši a Ještěrkami, nakonec se vše uklidilo a vyhlásilo se pořadí. Pořadí: 5. Pytlíci, 4. Špatníci, 3. Alfíši, 2. Ještěrky, 1. Ahalbertíci.

Kecu se z Alfíšů zúčastnili: Honza 1, Lukáš, Vavřík, Honzín.

Vavřík

Hra s Ginkgem

14. dubna 2004

Do klubovny jsme přišli asi v 8:00, chvíli jsme tam ještě byli a pak jsme šli na Vyšehrad. Tam jsme potkali ginkga. Začali jsme si rozdávat věci, které byly potřeba na hru. Měli jsme čísla, která nám nesměl nikdo vidět, a balónky, které nám nesměl Vrápenec píchnout. Museli jsme najít rádce, kteří byli přeházení. Naše skupina byla v pořadí třetí. Náš oddíl pak odešel a někteří šli domů. Ostatní jsme šli utopit Moranu. Pak se jelo tramvají zpátky do klubovny.

Lukáš

Velikonoční putování

7. – 12. duben. 2004

Středa

Před odjezdem na Velikonoce se díváme na webu na live kameru z Lysé hory a obrázky nás poněkud děsí:-). Ani předpověď není úplně nejlepší, ale co, plán je plán:-)

Zatímco Ahalbert se doma balí, ostatní účastníci se scházíme v 16:47 na Hlavním nádraží a odjíždíme vlakem směr Valmez. Cestou nás baví zejména Kubula: líčí jakousi reklamní akci Fanty v jejich škole, kdy každý mohl dostat až tři půllitrové láhve tohoto sladkého nápoje úplně zadarmo. Kubula se rozčiluje: „to nechápu, proč to dělají? Vždyť to je úplně k ničemu, stejně si to nikdo nekoupí!“, načež bezmyšlenkovitě vytahuje z batohu velkou láhev Fanty. Na náš smích reaguje: „ještě mám jednu“.

V Hranicích na Moravě nás dohání Ahalbert Ecčkem (navíc mu Kule podle dohody koupil lístek navíc, takže ho celá sranda přišla na více než 200 Kč). Pozdě večer přijíždíme do Valmezu a Kule nás vede do klubovny místních skautů, kteří nás zde

nechají přespat (my jsme je již také u nás nechali). Pobavilo nás, že mezi kompletním ročníkem Junáka zde visí i jeden osamělý ŠUP. Kule proto rozšiřuje zdejší sbírku o nové číslo, potom si čteme vzkazy na skříní – nástěnce a poté jdeme spát.

Čtvrtek

Ráno vstáváme na několik pokusů a ihned rabujeme protější samošku. Vhod přišlo zejména mlíko k vynikajícímu mazanci od Vrápencovy babičky. Poté chvíli zevlujeme, abychom se mohli začít ve spěchu balit a dobíhat bus, který ovšem nestaví na zastávce, nýbrž za rohem na blíže neurčeném místě (u takového smrku:-).

Postupem bus-další bus-vlak, když na každém přestupním bodě navštívíme místní Jednotu, dojíždíme až do Ostravice, kam jdeme do hospy na polívku, než vyrazíme (kyselicu ve vydlabaném chlebu můžu jenom doporučit – pozn. aut.:). Pan majitel projevuje podnikatelského ducha a nabízí nám speciální slevu na ubytování. Chvíli zvažujeme alternativní plán na letošní

Cesta z Lysé hory

Kvíčala, Magda a Ahalbert pod Lysou horou

Velikonoce: spaní v hotelu, hraní kulébru, koukání na TV a podobně, ale nakonec s velkým přemáháním:-) dáváme přednost putování po horách.

Venku je poměrně hnusně a čeká nás výstup na Lysou horu. Cestou se naštěstí trochu umoudřuje počasí a chvilčkama i prosvítá slunce. Nahoře nás čeká příjemné překvapení – otevřená horská restaurace s teplým čajíčkem a palačinkami:-) Bohužel jsme z údolí ještě moc nacpaní, takže smažák by se do nás už nevešel, ale ty palačinky tak polovina lidí ještě zvládne:-).

No, žrali jsme si už dostatečně, takže vyrážíme dále, teď už snad do večera žádná hospoda cestou nebude:-). Vrápenec nazouvá běžky, protože to vypadá, že vrchol

Lysé hory je poslední místo, kde je sníh. Při sestupu do sedla nás míjí rolba, která jede nahoru (zřejmě veze další suroviny na palačinky, které jsme vyjedli:-). Říkáme si, zda Vrápenec, který jel před námi na lyžích nenajdeme o kus dál zalisovaného do silnice, ale ten to naštěstí ubrzdil.

Po chvíli Kule na mapě nalézá nedalekou loveckou chatu s pramínkem a loukou asi kilák mimo naší trasu. Jdeme se tam podívat a shledáváme místo použitelným, takže zde stavíme stany. Vrápenec jde pro vodu a při té příležitosti „zapne potok“ – odvede část vody z asi půl kiláku vzdáleného potoka do uměle vyhloubeného korýtky, které tam mají majitelé té chaty, takže za půl hodky nám voda teče přímo u chaty,

kde bydlíme.

K večeri vaříme rozličné dobrůtky, ale soutěž o nejvíc exotické jídlo vyhrává jednoznačně Ahalbert s kari rýží ve stylu 1:1: 1 (jeden pytlík rýže, jeden sojový granulát a jeden pytlík kari). Družstvo nejdříve statečně jí, ale když už jim z kari začínají žloutnout i tváře a bělma očí, vzdávají to. Chvilku kapalníme s kytarou a charrangem a kecáme u ohně a pak jdeme spát.

Pátek

Ráno vstáváme celkem rozumně (tj. okolo 9-10 hodiny:-) a pojíme nějaké dobrůtky. Krup si v ohni v alobalu opéká výborný hermelín, ale nešťastnou náhodou ho tam „zapomíná“. Jelikož Kulecí stan je neustále uzavřený a osazenstvo se tam nadále Váří ve spacácích, malinko je koulujeme zbytkem sněhu, který se tu také válí. Velikost projektilů se neustále zvětšuje, a když dosahuje asi pěti kilogramů, začínají Kule a Aha být mírně hysteričtí a nakonec všichni vylézají. Ukazuje se však, že se zatím vevnitř tajně nasnídali a trochu si i předbílili, takže už před dvanáctou můžeme vyrazit k místu setkání s Tatouchem a Maďalem, které jsme měli potkat asi v půl jedenácté...

Tatouch a Maďal ovšem mezitím nelenili, a usilovně se váleli na slunné louce, takže jim naše cca dvouhodinové zpoždění moc nevadí. Jejich snídaně se tak plynule protahuje do svačiny a oběda. Na louce je tak hezky, že se tu zdržujeme asi do půl čtvrté, házeje si frískem, zatímco Maďal s Ahalbertem usilovně kapalní, což znervózňuje Vrápence, jelikož chce hrát regulérní match.

Nakonec se přece jen zvedáme a odcházíme do ..., pardon do Zadků. Cesta ubíhá docela rychle a okolí je pěkné, ačkoliv všechny hospý už jsou zavřené:-). Potkáváme také auto Rodinného Mrazu (Family Frost), ale nezastavuje nám, takže jsme si nekoupili ani polárkáč. Procházíme skrz Zadky a

ještě kus dál za ně a tam po jistých peripetiích s hledáním místa na spaní táboříme na malé pasečce.

V nedalekém lesíku trháme několik soušek a porcujeme je geniální Maďalovou skládací pilkou snad z VÚLu. Dvě grupy vaří milánko a třetí kuře na paprice. Následuje obligátní kapalnění místy přecházející až v hysterii:-) Před spaním ještě jdeme vzbudit Kuleho na hlídku:-)

Sobota

Ráno nás poměrně brzo (asi v půl deváté) budí sluníčko opírající se o naše stany a vytvářející v nich neudržitelné klima (záměrně opomím klima uvnitř spacáků – to je každého věc a netřeba to ventilovat veřejně). Poměrně rychle se balíme, vaříme hafo čaje a vyrážíme již v 11 hodin.

Dnešní trasa vede přes Smažákovce a Bobek do Konečné:-), cestou dokupujeme nějaký čajík a cukřík v místním obchodě. Před obědem se předháníme s větší skupinou nějakých turistů, ale nakonec zakotvujeme na nějaké šikmé louce a obědváme a hážeme si s diskem (Maďal a Aha nevyhnutelně kapalní). Hra se ovšem trochu zvrhává a stává se mírně agresivní a tak ji raději ukončujeme a jdeme dál. Zatahuje se a začíná poprchávat.

Procházející moravský turista nám doporučuje jít na polívku na chatu Kmínek, tam ale dojdeme až zítra. Za zpěvu písně „železniční prase“ (variace na téma Pražce Pavla Dobeše) pochodujeme dál a najednou zjišťujeme, že podvečer už se blíží a my jsme na nechutné cestě, kde není kde bydlet. Kule nabírá vodu u kapátka u cesty, ale poté, co zjišťujeme, že jedna láhev naka-pe asi za hodinu, vzdáváme to.

Naštěstí na kopečku za nejbližší vsí je poměrně hezký palouk přímo na hranici ČR a SR, kde pro dnešek končíme. Nedaleko jsou i ještě zbývající závěje sněhu, který můžeme tavit na vodu na vaření. Jsme ovšem líní tam chodit každých pět minut

Na putování se s námi tentokrát vydal i Kvíčala

a tak krademe Kulemu vršek od stanu, rozprostřeme ho jako plachtu a nahážeme na ní trochu sněhu lopatami (konečně jsme je využili, taháme je spolu se sněžnicemi jak trubky!). Potom to prostě čapnem a odnesem ke stanům, čímž si vytvoříme zásobu. Ovšem hromada, kterou jsme tam naházeli váží asi tak 500 kg, takže zase třičtvrtiny sněhu sundáváme a neseme jen asi 100 kilo.

Po večeri tradičně kapalníme, ovšem tentokrát ve větší skupince a na jedno téma – píseň Muzikanti co děláte? asi dvě hodiny:-). Po vyčerpání slok jsme totiž improvizovali na všechny další nástroje, co nás napadly, což vyvrcholilo slokami „zahrajte mi na saxofon, támhle běží nákej ufon“. Jistě si dovedete představit, že po xylofonu, gramofonu, vibrafonu, slintafonu, megafonu a dalších -fonech tam již byla slušná armáda

ufonů, kteří potom začli lézt na záchod, do ložnice, do lednice, do postele, do špajzu atd... Zrovna když už nám začaly docházet nápady, přerušilo nás blížící se světélko zdálky. Oheň už stejně dohořival, tak jsme ho rychle ulili a zalehli k zemi. Kolem projela jakási hlídka pohraničnicků v džípu, skoro to vypadalo, jakoby někoho hledali (nás?). Možná ale jen kontrolovali hranice proti převádění nelegálních migrantů... Poté co odjeli, jsme ještě krátce zakapalnili na dobrou noc a šli spát. V noci prší.

Neděle

Ráno je úplně nechutně, všude se válí hustá mlha a vlhkost vzduchu snad přesahuje 100%. Vaříme na vařičích nějaký čaj (Kule vaří přesladké cappuccino), v rychlosti se balíme a vyrážíme dál na onu zmíněnou chatu Kmínek, kam jsme byli posláni tím včerejším turistou. U Kmínku ale zjišťujeme, že je uvnitř trochu moc plno a většina je stejně proti, takže se jde dál.

To ale nevadí, protože dnešní cesta je přímo lemována chatami a hospodami:-). Míjíme takto ještě Sněžnou a Masarykovu chatu a posléze si dáváme oběd pod stromy. Stále poprchává a je hrozná mlha. Krup s Kubulou poté vyrážejí napřed a ostatní je zanedlouho následují. Setkáváme se až u chaty Brumbálky, kde Krup s Kubulou byli náhlou naléhavou potřebou zahrnutí do místní hospody, a když už tam byli tak si dali i kafe:-)

Pokračujeme dále do kopce, déšť se mění na sníh, a to je prosím duben! Vyšplháme se na kopec Vysoká (1024 m), kde v přístřešku chvíli jíme čokoládu, hraje na nástroje, kapalníme a Maďal vylézá na střechu a má menší orangutaní hysterický záchvat. Touto trasou jsme již kráčeli předloni, takže za chvíli míjíme i rozhlednu (zavřenou), kterou již známe (*rozhledna byla ve skutečnosti na trase pochodu (letošního) před Vysokou - pozn. red.*). Svižným tempem pochodujeme dál a dál, až na Benešky, kde jsme předloni také spali.

Kolem soumraku už je vidět, že se mraky v dále trochu trhají, takže se možná do rána vyjasní. Maďal s Vrápencem ještě usilovně běžkují na posledním zbytečku sněhu, aby alespoň trochu využili běžky, které celou dobu táhnou na zádech. Přestává mrholit, ale dřevo je mokré a tak Kule vytváří „focul mare“, čili cosi na způsob menšího organizovaného požáru. Příkládáme klády jak diví a oheň se nám odvděčuje vytvořením příjemné atmosféry pro vaření, jedení a samozřejmě nezbytné kapalnění. Vaříme různé dobroty a také hafo čaje a poté si ještě dáváme zákusek ve formě „prase na sto způsobů“ (ovšem jen hudebně, nikoli gastronomicky). Kubula jde uložit Pedra ke spánku, ale po chvíli se vrací, aby nám ještě chvíli pomohl kapalnit. Nakonec jdeme spát asi v dvě.

Pondělí

Ráno je nebe jak vymetené, sluníčko svítí a je krásně – náplast na duši po včerejším hnusném počasí a škoda, že zrovna dneska jedeme domů. Sušíme věci, v klidu se balíme a vůbec se nestresujeme. Nedbáme ovšem Ahalbertových plánů, že klidně stačí vyrazit o hodinu později, než ve skutečnosti vyrážíme, a vyrážíme.

Cekem svižným tempem scházíme do údolí. Těsně před civilizací se ještě trochu zkultivujeme převlečením se do čistých hadrů, jakoby zázračně vytažených z hlubin našich batohů. U autobusové zastávky zjišťujeme, že máme ještě půl hodky čas a tak jdeme na nedalekou louku poobědvat. Aha při té příležitosti prokecne, jak ve škole při prodeji učebnic slušně řečeno „využívá asymetrických informací na trhu“ ve svůj prospěch. Všichni ho hromadně zatratí a odběhnou na bus, kde Magda vytahává igelitku s asi deseti tisíci čokoládových vajček, které ovšem kvapem mizí.

Na silnici je ovšem zácpa a tak nám v Rožnově ujede vlak těsně před nosem. Nevadí, jdeme si zaházet do parku frisBčkem, při kteréžto příležitosti se Kubula chytaje letící disk pokouší o sebevraždu parakotoulem-saltem přes lavičku. Naštěstí disku se nic nestalo a tak jsme mohli po odklizení mrtvol hrát dál.

V ECčku do Prahy jsme si pomocí průvodčího museli vymínit naše právo na kupé, do kterého jsme měli místenky. Po usilovném větrání se z kupé vyvalily poslední nikotinové mraky a my jsme spokojeně dojeli až do Prahy.

Krup

Sněm oblasti

17. dubna 2004

Sněm ČTU oblasti Praha se konal v sobotu 17. dubna ve srubu na řece Kocábě. Ale sněmu ještě předcházelo hodně zajímavých událostí. Vrápenec (dále už jenom jako já) s Ahalbertem se dohodli, že pojedou v sobotu ráno v 8:00 z Knížecí bussem. Pak jsem ale zjistil, že Alfons plánuje jet na místo Sněmu na kole, a přemluvil mě, abych jel s ním. No, abych řekl pravdu, tak mě moc přemlouvát nemusel, protože jsem se docela těšil. Ale zároveň mě docela mrzelo, že Aha na sněm nepřijede, protože jsem nevěřil, že nezaspí. Měl jsem totiž v plánu ho vzbudit. V pátek jsme měli s

Staronový náčelník Arnold a jeho osobní stráž

Ahalbertem ples a ten končil o půlnoci. Když jsem se ho v průběhu plesu zeptal jestli má už zabaleno, vyrazila mi dech jeho překvapená odpověď: „Ahá????“

V sobotu ráno mě v půl páté vzbudil budík a já nasedl na kolo a jel do klubovny, kde jsem měl dohodnutý sraz na šestou hodinu s Alfonsem. V půl sedmé jsme vyrazili po cyklotrase do Modřan a pak dále na Zbraslav. Po cestě nás ještě zaskočila rozvodněná Vltava, a tak jsme museli chvíli po trati. Alfonsovi se to nějak nezdálo, stejně jako loni Ahalbertovi. Po cestě ze Zbraslavi do Vraného nás začaly ukrutně studit ruce, a tak jsme museli navlíknout ponožky na ruce (čistě). Pak jsme dorazili do Vraného a tam jsme se chvíli kochali pohledem na přehradu, která pouštěla vodu přepadem. Docela slušnej hukot. Pak jsme ve Skochovicích překonali Vltavu po železničním mostě a pak v Měchenicích v sámošce nakoupili závinu k snídani. Pak stačilo jenom vyjet na hřeben za Měchenicemi a pak až ke Kocábě to byl poměrně malý kousek, protože ty z kopce se nepočítají. U Kocáby jsme chvíli bloudili, protože jsem nevěděli přesnou polohu srubu.

Dorazili jsme stejně jako Ahalbert, který nezaspal, což opravdu nechápu. Později mi prozradil, že když přišel z plesu, tak se mu nějak nechtělo balit, a tak si četl :-). Pak jsme zjistili, že je na sněm málo lidí, a tak se to muselo nějak vyřešit. Nějak se to pak vyřešilo a sněm byl zahájen slavnostní písní. Seděli jsme u ohně (bohužel nebyl zapálený) a postupně hlasovali o jednotlivých funkcích do představenstva ČTU Praha. Kule byl zvolen 1. místonáčelníkem a Alfons členem Velké rady. Alpín měl dobrou náladu. Po několika přestávkách byl sněm asi hodinu po poledni rozpuštěn. Ještě předtím nám Indi zapálil třením dřev oheň. Pak jsme dělali různé tábornické činnosti jako rozdělávání ohně třením dřev a stloukání dvou klacků k sobě bez pomoci

Vrápenec studuje stanovy ČTU, Tatouch si dopřává druhou svačinu a Mirka přednáší o hospodaření oblasti za uplynulé období.

hřebíků. Naše vyšehradčácká metoda kolíčkování zanechala na ostatních docela dojem a doufám, že ji také začnou postupně používat.

Ještě jsme dohadovali rekonstrukci srubu. Pak se Jablíčko spálilo a muselo jet chudák domů. My ostatní, kromě Alpína a jemu podobných, jsme hráli frisbee. Když nás tma vyhnala z louky, došli jsme k ohni a něco uklohnili k večeři. A pak se to stalo.

Aha s Kulem, hlavní propagátoři večerního ohně, najednou odešli do spacáků (to

je omyl, Ahalbert se o žádný „večerní oheň“ nezasazoval – pozn. red.). Pak jsem si ještě se zbytkem lidí povídal. Tatouch nakonec odešel spát nad převis a já zůstal ještě se čtyřmi lidmi u ohně.

Ráno jsme se vzbudili něco kolem půl deváté. Zabezpečili jsme srub proti zlodějům a já odjel k Dobříši na Královu Stolicu na Orienták. Aha, ještě když jsem odjížděl a ostatní odcházeli na vlak, ležel ve spacáku a reagoval jen na prudké světlo a šišky. Pak ten vlak ještě prý doběhl.

Vrápenec

Druhá jarní voda

Z lodního deníku: Ze Sezimova Ústí do Bechyně

7. - 9. května 2004

Datum: 7.5.2004 pátek zataženo, 12 °C
mírný západní vítr

Plavba z přístavu: Praha, Wilsonovo nádraží zem. šířka 50° 04' 59" zem. délka 14° 26' 07" do přístavu: Sezimovo ústí, mlýn zem. šířka 49° 22' 47" zem. délka 14° 41' 51"

16:49 se scházíme u pokladny č. 24 v počtu 21 osob

17:17 předpokládaný odjezd vlaku

17:32 skutečný odjezd vlaku

Cca v 19 hod přijíždíme do Tábora, následuje přesun na autobusovou zastávku. Gambler Tatouch žebřá o drobné a potom ho nelze odtrhnout od automatu. Ale dnes stojí štěstěna na jeho straně, vyhrává a vyhrává (celkem 10 jízdének á 10 Kč a 10 jízdének á 5 Kč).

19:24 se nevejdeme do autobusu č. 11 směr Sezimovo Ústí

19:39 se vejde do autobusu č. 11 směr Sezimovo Ústí a táboříme u Tatouchových (a také Maďalových a Terčíných) příbuzných ve mlýně na půdě na seně.

Datum: 8.5.2004 sobota zataženo, 10 °C jihozápadní vítr

Plavba z přístavu: Sezimovo ústí, mlýn zem. šířka 49° 22' 47" zem. délka 14° 41' 51" do přístavu: Příběnice, pod zříceninou zem. šířka 49° 23' 32" zem. délka 14° 33' 42"

6:00 - 9:00 budíček, vstáváme, snídáme, konáme řádnou Valnou hromadu (na Ahalbertovi, který už opustil svou novou tvář Lepšího Evropského Občana) a balíme se.

Počasí je nevalné, ale zatím neprší.

9:00 - 10:00 tvoříme posádky, rozdělujeme erár, který se sestává z kanystrů, kotlů, pily, kytar a pak také Zubříků.

Zahajujeme akčně plavbou po Kozském potoce, který asi po kilometru ústí do Lužnice. To pro ty remcálky, co si stěžovali, že to minulý týden byla nuda a samý volej. Úspěchy výpravy zahajuje Magda, která se při nastupování do lodi cvaká i s Plácem a předznamenává tak téma celého víkendu „Co nejvíce mokrých lidí na co nejvíc způsobů“. (Vlastně úplně první se namočil Kuba ještě při plavbě po potoce, když s Kulem zdolávali kládu, která ležela přes potok.)

Následují 4 tábořské jezy; některé sjíždíme, některé přetahujeme. Potom se plavíme peřejemi.

Jez u Kvěchova mlýna: sjezd poměrně náročný, do zatáčky vlevo těsně podle skály. Upozornění: Následující odstavec není určen matkám dětí mladších 7 let.

Jako první se cvaká Ahalbert s Matějem. Předjezdec Maďal jako vždy připraven, na nic nečeká a zcela oblečen se vrhá do vln a zachraňuje posádku. Tatouch zase není žádná krysa a svou loď jen tak neopustí, to ji radši promění v ponorku.

15:00 rozdávání bobříků otužování.

Plavba pokračuje docela v pohodě, řeka teče, peřeje burácí. Každou chvíli jez, prostě ŽADNEJ NUDNEJ VOLEJ.

17:00 příprava na táboření, obhlídka terénu po hradem Příběnice.

Posádka Kex - Hošek stále ještě nemá vyjasněno rozdělení pravomocí, tím pádem jejich loď má přebytek kormidelníků a nedostatek háček. To se jim stává osud-

ným ve chvíli, když ten méně trpělivý pod vlivem dezinformace, že se tábořit nebude, velí k odjezdu. Protože každý má o směru lodi svou představu, končí plavbu ve větších bříškem vzhůru. Tím poměrně rychle rozhodnou o tom, zda je místo k nocování hnusné moc nebo jen trochu a zůstáváme.

19:30 postavena tropika, stany a Zubřík (jeden), připravena zásoba dřeva a zapáleny ohně. Začíná pršet.

20:00 - ? jíme, co jsme si navařili, sušíme, co jsme si namočili a postupně usínáme.

Historická vsuvka, pro ty, co nenavštívili zříceninu:

Hrad poprvé připomínán rokem 1243, kdy byl držen Vítkem z rodu Vítkovců. Za Petra z Rožmberka postavena v 1. polovině 14. století kaple. Ve 14. století údajně nejpevnější jihočeský hrad, v roce 1420 dobyt tábority, roku 1434 pobořen i s předhradním městečkem na základě smlouvy po sjednaném příměří mezi Oldřichem

z Rožmberka a tábority.

Datum: 9.5.2004 neděle zataženo, -5 °C severák, mráz

Plavba z přístavu: Příběnice, pod zříceninou zem. šířka 49° 23' 32" zem. délka 14° 33' 42" do přístavu: Bechyně, most zem. šířka 49° 23' 32" zem. délka 14° 33' 42"

6:00 vstává Honzík.

7:00 vstává Kuba a Špatníci.

7:30 vstává Ahalbert (nikoli, že by se opět stal Novým a Lepším, ale protože si vzal tenký spacák).

8:00 svítí slunce.

8:05 to bylo naposledy, co jsme ho viděli. Teď už bude jenom hůř.

Vaříme snídani, Krup vyhlašuje soutěž v jedení poriče a čokolády. Balíme se podstatně pomaleji než včera. Asi proto, že nás čeká delší cesta.

Tábořiště na Nežárce - první voda

Hroch sjíždí na první vodě bokem jez v Meteli.

11:00 vyplouváme

Zase se nás čeká několik jezů, většina je jakžtakž sjízdna. Na jednom z nich se

koupou Kex s Hoškem a na posledním pak Krup. Zdá se nám, že pod jezem je mnoho kamenů (jeden z nich se právě Krupovi stal osudným), a tak lodě přetahujeme. Pouze odvážný Kubula jako poslední sjíždí a ani si dole neštrejch.

14:00 neobědváme, usilovně pádlujeme směr Bechyně, teplota i humor klesá k bodu mrazu.

14:30 je vydán zákaz hovořit o slunci, kamnech, teplých krajinách, suchých botách, svetrech. Naopak je vydán seznam povolených témat ke konverzaci: Veselé otužování; Déšť je prima, mráz je lepší a Přednosti života za polárním kruhem.

15:00 zima.

15:15 zzzzzzzzima

15:30 zzzzzzzzziiiiiiiiimmmmmmmmm-maaaaaa

15:45 přijíždíme do Bechyně, oblékáme svetry, ponožky, boty, bundy, kulichy, obědváme a uháníme na nádraží.

16:29 odjíždíme vstříc horkým vanám a suchým postelím.

zapsala Saša

Bedna 2004

23. - 24. dubna 2004

V letošním roce jsem se nechal zlákat neodolatelnou nabídkou a absolvoval jsem „Bednu 2004“. Pokusím se vám podat nezávislé svědectví o této neobyčejné události... Samotné akci předcházelo řešení kvalifikační úlohy, kterého jsem se bohužel nezúčastnil. Nicméně můj tým (Plác, jeho spolužák, Vrápenec, jeho spolužák a já) to zvládl i beze mě. Několik dní před blížícím se začátkem hry jsme dostali informace, že se máme přesně v 17:17 dostavit do jihozápadního rohu písčité plochy na Letné. Tam hra začala. Všichni jsme měli samozřejmě prostudované letošní Bednářské listy (no, skoro všichni...), ale ani ty nám nepomohly. O tom však až později.

V 17:17 se na zmíněném místě začala „objevovat“ na zajímavém špagátku jednoduchá šifra – různě barevné balónky představující čárku či tečku v morseovce. Blbý bylo, když jim nějaký balónek prasknul, ale páni pořadatelé MatFyzáci se i s tím vypořádali... Pro nezasvěcené byla (je a bude) hra založena na principu: vyluštíte šifru (a nebo taky ne), kde je nějak popsáno jisté místo v Praze, a tam najdete šifru další. Nejdřív jsme šli z Letné ke kyvadlu. Tam to bylo spíš o rychlosti chození či běhání než o řešení šifer. Ale nevádí. Oběhali jsme pár desítek lamp, opsali si symboly a složili nápis.

Pokračovali jsme k Písecké bráně (ještě vědět, kde to je, že? Ochotní příbuzní na telefonu našťěstí pomohli). Další šifra byla více než vychytralá. Byla to nejobyčejnější z obyčejných morseovek a my v ní hledali kdejaký blbosti. Vydali jsme se k PSP ČR, kousek odtamtud jsme „vyřešili“, pokud se

tak dá nazvat půlhodinové koukání do papíru, šifru, se kterou si někdo fakt vyhrál, když skládal písmenka přes sebe... Nejjednodušší šifru jsme našli v parku kousek od Kampy. Byla to zpřeházená písmenka (kdo zná – podle výzkumu v Cambridge...) ve slovech. Výsledek se složil z písmen, která byla umístěna na správných místech (kromě prvních a posledních).

U Kinského zahrady jsme objevili úžasnou věcičku. Muselo se „to“ rozstříhat a ani jeden z nás fakt netušil, co s tím. Bylo docela hnusně, tak jsme zalezli do blízké hospůdky, kde jsme zakufrovali asi na 3 hodky. Ani ty nepomohly :) Společně (!) jsme nakonec rozhodli, že potřebujeme pomoc. Zavolali jsme o první a poslední náповědu (však nám to v telefonu taky pěkně zdůraznili). Abych byl přesnější, Vrápenec zavola. Prý máme jít ke kašně u tančícího domu. Tam jsme našli šachy s písmenkama. Hmmm.

Zakýblovali jsme na Karláku v metru. Hezky jako správní zevláci přitisknutí ke špinavému topení jsme začali řešit. Řešili jsme. Řešili, řešili. Řešili. A pořád nic. Nálada pomalu upadala. Energy drinky ani kafičko už nepomáhaly. Mysleli jsme, že už jsme zkusili úplně všechno. Asi ne... No, tuším někdy před sedmou jsme to definitivně vzdali a rozjeli se domů. Spinkat. Pokud bych měl zveřejnit můj čistě subjektivní názor, Bedna mě moc nenadchla. Uznávám, že nejde vymyslet vyloženě nic nového, ale na druhou stranu ti, kdož na Bedně nebyli poprvé (na rozdíl od nás), měli nesmírnou výhodu. Možná prostě akorát nechodím na MatFyz :) Nevím.

Psík

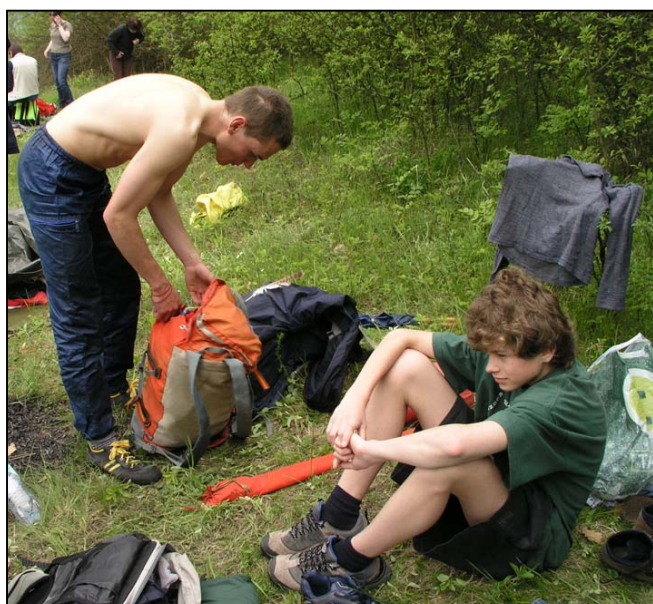
7-5/2.5 4.0 8.0 7.5/1.5 9.5-6/2-4.5/3-1 8-6 7-5/2.5 3.0
 8.8-7/2.5 9.0 8.8/2-1.4-3/1.5 9-3/1.5 9.0-3-1-6/4-1-1.5
 6.0 5.0/2.5-1 9-4.5/3-1-1-3/1.5-1-0.5 5/2.5 8/2.5-2.2
 8.8/2-3.6/1.5 9.6/2-1.8 7-7.5/2.5

Orient'ák

15. května 2004

Šedesátý sedmý závod v orientačním běhu pořádaný společností Škadok se konal jako obvykle třetí sobotu v květnu. Letos tedy připadl na patnáctého. Konal se v přírodní rezervaci Baba u obce Horní Stakory, několik kilometrů severně od Mladé Boleslavi a na doslech od dálnice z Prahy.

Počet účastníků z Vyšehradu výrazně nepřevýšil dlouhodobý průměr. Již tradičně se účastnili Maďal, Jírovec, Tatouch a Kule, dále bylo vidět Vrápenec (tentokrát i s OMV), Madlu, Ahalberta, Krupa, Dikouše, Janu a Sovu. Organizátor závodu Jiří Čenský (vítěz posledního orient'áku) vypustil první soutěžící v 11 hodin. Pánská trať měla 7 kilometrů a 19 kontrol, dámská trať měřila 4 kilometry a měla 10 kontrol. Závodističtvo tvořil vesměs řídký les s minimem podrostu, uprostřed mapy se zvedal kopec Baba. Přestože žádná kontrola nebyla umístěna přímo na něm, bylo třeba několikrát vyběhnout podél svahu cik-cak nahoru a zase dolů. Relativně velký počet lidí se ztratil před dvanáctou kontrolou „význačný strom“. Všem však spravila náladu kontrola č. 19 „ohyb cesty“ s vyhlídkou do širého kraje, která závod zakončovala.

Magyal (vlevo) po vyhraném závodě

Aha si zakresluje skutečnou trasu, kudy běžel.

Zvítězil Maďal časem 1 hodina 4 minuty a převzal Pevný došlap, zatímco několik ztracených závodnic a závodníků ještě běhalo po lese. Za zmínku jistě stojí i druhé místo v ženské kategorii, které obsadila Madla (na vítězku měla pohé tři minuty!), dále v pánské trati 6. místo Tatouch, který časem 1:19 předběhl sedmého Jírovce (1:22), 9. místo Kule (1:36), 11. Ahalbert (1:42) a umístění dalších si nepamatuji. Přepisují tedy pouze časy: Sova – 2:04, Diki – 2:08, Vrápenec – 2:09 a OMV diskvalifikován.

Pršet začalo již během předávání cen, hlavní slejvák přišel naštěstí až po mohutném úprku závodníků z louky směrem k autům. Jinak se jednalo o podařený závod a můžeme se těšit na další orient'ák 2. října, který nám připraví Maďal.

Ahalbert

Vědecký koutek

Po menší odmlce se vám opět hlásíme s nejmodernějšími poznatky z různých oborů lidské činnosti. Zůstaňme i pro tentokrát v oblasti humanitní a věnujme naši pozornost jazykovědným problémům. Často jsme poslední dobou svědky toho, jak lidé používají cizí slova, domnívaje se že tak ostatní ohromí, či ošálí. Jaké pak je jejich překvapení, když zjistí, že cizí slovo používají naprosto chybně a v nesprávném významu! Proto jsme vybrali několik nejpoužívanějších slov s cizojazyčným základem a krátkým popisem vysvětlujeme jejich přesný význam.

Krup

Album

náraz na hliníkovou stěnu

Amulet

vyloučení z Akademie múzických umění

Anoda

česko-ruský souhlas

Astma

tušení tmy

Asymetrický

asi metr dlouhý

Ateismus

odpor k pití čaje

Aurora

výkřik hanáckého budovatele ropovodu, jemuž spadne na nohu materiál.

Bimetal

dekorován dvěma medailemi

Bigotní

označení desky Karla Gotta hrající z obou stran

Demokrat

demoverze hry "Krátký život" (Half-Life)

Dekadent

desetizubý

Deprimovat

zbavit se/někoho hodinek Prim

Flašinet

ruské oznámení, že došel chlast

Gaskoněc

konec dodávky plynu ze Sovětského svazu

Hadr

údiv nad příchodem lékaře

Havana

údiv nad dobře vybavenou koupelnou

Katapult

pracovní stůl kata Mydláře

Katoda

oslavná píseň o katu Mydláři

Magie

oznámení, že přišlo polévkové koření

Manažer

pobídka muže k jídlu

Mandolína

zvolání na línou Marii

Marcipán

muž narozený v březnu

Pacifik

amputace dětské ruky

Pakostnice

poslední slova mistra Jana

Paraple

rozloučení s pacientem psychiatrie

Parabola

povzdech slovenského strojuvůdce nad vyhaslou lokomotivou

Početnice

vdova po policistovi

Ponorka

vdova po Norovi

Rigoletto

díra na sovětské dálnici

Rokfór

vtip roku

Stenograf

zapisovač vzdechů

Synteticky

bratranec

Trepanace

objednávka Hanáka na tři velké rumy

Voliéra

současnost.

Klouzek zapůjčil do oddílu několik nových deskových her, mezi nimiž získalo oblibu zejména Carcassonne. Vojáci, mniši, cestáři a lučníci tak obsadili klubovnu na několik večerů. Klouzkovi děkujeme!

Jak je poslední dobou zvykem, na družinovou výpravu špatníků se téměř všichni vybodli, jediný účastník jel proto na společný výlet s Kahany a Alfíši. Prohlédli jsme si skanzen Solvayovy lomy a večer ještě stihli v klubovně shlédnout projekci Schindlerova seznamu. Ještěrky mezitím překonaly brdské Hřebeňy.

Magda, Maďal a Aha byli úspěšně zplackováni Velkou radou pražské oblasti ČTU.

Zimní puťák se konal ve východní části Nízkých Tater. Přes rozmary počasí, vichřice a mokro, byli zjevně spokojeni všichni horáci, včetně historicky prvních účastníků.

Jedno březnové dopoledne jsme strávili na Vyšehradě při hře z Ginkgem. Odpoledne bylo v plánu otevírání studánek, hra se však protáhla a tak jsme nakonec utopili Morany v Hostivaři a ve velmi komorní sestavě. Operace se však i přesto očividně povedla, neb jaro skutečně dorazilo.

Ukrutná zima, haldy sněhu a ošklivé počasí, které podle všech předpovědí mělo panovat na Lysé hoře a okolí se nakonec nekonalo. Tím pádem někteří šťastlivci celou dobu tahali na zádech zbytečně těžky, ti méně šťastní pak alespoň sněžnice. Průvodce po Beskydských hospodách a horských chatách jsme sice zapomněli doma, ale přesto jsme je skoro všechny našli.

Na Sněmu pražské oblasti byla zvolena nová Velká rada, v níž kromě tradičních členů (vč. Kuleho) se nově objeví i mladé tváře, mezi nimi Alfons. Blíže viz [http: Praha.tabornici.cz](http://Praha.tabornici.cz) Před vodou rovněž bylo nutné opravit lodě, čehož se ujali Tatouch, Plác, Kule a Ahalbert. Pan Ahalbert a Ahalbert nám nechali opravit vozík na lodě - děkujeme. Naopak Alfons stále neopravil loď, kterou zlikvidoval na Ohři v roce 1998 - neděkujeme.

Vyprávění pana Mesického o jeho perzekucích během komunistického režimu navázalo na předchozí diskusi s paní Lieblovou o nacistickém režimu. Kdyby si tak současní voliči komunistů chtěli pana Mesického aspoň na chvíli poslechnout!

Letošní Bedna se týmu Vyszegrad (Alf, Maďal, Jírovec,

Jana, Krup) vyvedla hůře, než loni, neboť skončili o kontrolu dřívě. Naopak tým Aesculus A (Saša, Kule, Tatouch, Diki, Turbo) se oproti loňsku polepsil a došel o kontrolu dále. Nadějný tým Pláce a Vrápence, který vyřešil kvalifikační úlohu jako první, skončil bohužel předčasně. Tak zase za rok!

Konečně přišel květen a voda, tentokrát Lužnice. První voda se jela na horním úseku od Majdaleny a druhá v dolním úseku mezi Tábořem a Bechyní.

Voda I se vyznačovala vysokou účastí Alfíšů, zejména Tašky s taškou. Místo Staré řeky se jela Nová a Nežárka a přes značné množství volejů jsme jeli 25 km denně. Vstup ČR do EU ovšem nic nového nepřinesl - Ahalbert stále vstává a balí se pozdě. Počasí bylo střídavé, takže jsme zmokli i se spálili. Cestou zpět proběhlo menší klání v konzumaci polárkáčů, avšak dopadlo nerozhodně.

Voda II byla tréninkem v cvakání. Vysokou laťku nasadila hned zkraje Magda, když cvakla Plácem už při nastupování. Následovalo cvaknutí Ahalberta s Matějem (zde je třeba ocenit Maďala, který okamžitě skočil v oblečení do řeky a plaval na pomoc) a dvojité cvaknutí Kexe s Hoškem, jimž jsme začli přezdívat „Cvaklíci“. Nezůstal ušetřen ani takový profík, jako Tatouch. Celou akci úspěšně završil Krup cvaknutím pod jezem na šutru (Kubula pak tentýž jez téměř bravurně sjel!).

Vyzdvihnout je třeba především ochotu pana Volka (pana Ahalberta), který nám třikrát převážel lodě (Praha-Majdalena, Veselí n. L. - Sezimovo Ústí a Bechyně-Praha). Při vykládání lodí se podařilo přimět k pomoci dokonce i Špatníky, jmenovitě Kubulu, Kexe a Hoška!

Tým USA vyřadil ve čtvrtfinále české hokejisty z Mistrovství světa. Kotule, komu jsi to fandil, člověče?!?!

Sova se stal violoncellovým virtuosem a v nejbližší době se stane i flétnovým. Absolventský koncert byl nucen dokončit, přestože si v poslední chvíli pokoušel uskřípnout ruku dveřmi, aby se mu vyhnul. Ahalbert přišel společensky oblečen, za což mu patří uznání, naopak Kule uprostřed koncertu pípá mobilem, za což mu patří doporučení k prostudování návodu k použití.

Na teď již téměř oddílové akci - Škadockém orientáku přes naše dobře miněné rady Maďal opět vyhrál a tak bude stavět příští závod. Dobře mu tak.

